

Din întuneric la lumină

De la ateism și anarhism la credința vie, din casa de nebuni la o viață nouă, din adâncurile păcatului la slujba Evangheliei

Drumul meu în slujba Evangheliei m-a făcut să mă întâlnesc de curând cu un bărbat tânăr, cultivat și talentat, care m-a impresionat prin firea lui liniștită și prin dragostea lui pentru suflete. Mi-a fost imediat limpede că acest bărbat n-a putut veni din lume în slujba Evangheliei, decât prin călăuziri deosebite ale harului. Biografia lui, pe care o povestește personal în cele ce urmează, este un monument minunat al biruinței harului lui Dumnezeu.

~~~~~

Din tinerețea mea cea mai timpurie am fost pregătit în mod idealist; circumstanța că m-am născut în relații de familie neobișnuite, se pare că a contribuit la aceasta. Acasă, viața nu era plină de bucurie. Tata a băut și scumpa mea mamă era bolnăvicioasă. Păcatul imoralității s-a aprins deja de timpuriu în mine. Acțiunea înfiorătoare a diavolului, să înconjoare cu atracție și vrajă domeniul întrebărilor sexuale, prin discuțiile tainice la școală, i-a reușit prea bine. Aveam cam 13 ani când un bărbat, sub aparența cucerniciei m-a tras lângă el și, ca un adevărat slujitor al lui satan, m-a inițiat în adâncurile păcatului. Acest slujitor întinat, mizerabil, al diavolului s-a căsătorit între timp; vai de sărmana femeie înșelată și de copiii lor!

Dar la mine s-a înflăcărat mult patima păcătoasă, imaginația mea a fost total otrăvită și murdărită; elasticitatea era distrusă, ochii de copil, strălucitori cândva, acum erau spălăciți și speriați, mersul era greu și târât. Nimeni n-a venit să mă avertizeze de viciul mortal. Chiar mama, care și-a văzut copilul grăbindu-se spre prăbușire, a tăcut din falsă rușine, în loc să vorbească deschis cu mine. De-ar învăța de aici mulți părinți! Dacă fiii lor sunt palizi, iritați, capricioși, cu ochii adânciți, dacă seamănă mai mult cu o floare ofilită decât cu un stejar tânăr, atunci este un motiv serios să fie îngrijorați pentru ei și să cerceteze cauza decăderii în domeniul moral. Cu toate acestea, am terminat școala în mod miraculos cu un examen bun, ca să devin învățător.

În vremea aceea s-a apropiat de mine și problema creștinismului și pe atunci voiam să caut creștinismul adevărat. În mine nu l-am găsit și nici în jurul meu. Deoarece am studiat toate scrierile social-democratice posibile și altele, am devenit vegetarian, antialcoolic, comunist după concepțiile rusului Krapotkin, teosof, spiritist și în cele din urmă anarhist. Mănat de o sută de demoni, îndemnat la revoltă cu elocvență diabolică împotriva întregii puteri de stat, a militarismului și a poliției; am fugit din cercurile societății civile, mi-am abandonat studiul și m-am alăturat unei colonii anarhiste.

Acum credeam că am atins ținta mult dorită, sufletul meu însetat trebuia să fie săturat și lumea scăpată din lanțurile ei. Credeam că de aici, dintr-un loc superior, îmi voi lansa în lume cuvintele salvatoare – sărmanul de mine, sclav încătușat al păcatului! Cât de îngrozitor de mare a fost totuși dezamăgirea mea! Am sperat că în această colonie voi găsi oameni care, înflăcărați de adevărata dragoste de oameni, trăiau împreună în pace fără precedent, în armonie altruistă. Cât de cu totul altfel era! Majoritatea locuitorilor coloniei erau niște moșnegi tineri și melancolici și fiice sentimentale. Unii din această societate materializau, în slujba păcatului fără reticențe, principiul amorului liber. Unul își spunea teosof, altul, budist, al treilea se desemna ca ucenic al nebunului decedat, Nietzsche. Un altul, bărbat tânăr, cu barbă blondă, cu ochi tulburi, se entuziasma pentru Schopenhauer, dar în realitate o omagiază pe

Venus. Și iarăși, acolo ședea o fată cu nervii ruinați, care era spiritistă, totuși, se observa la ea că în nefericirea ei lăuntrică trebuia să plângă mult. De curând, doi bărbați tineri și-au luat acolo viața; unul s-a spânzurat (dacă nu mă înșel) și celălalt s-a împușcat. Ceilalți se ocupă acum de acești decedați, cu vrăjitoria lor spiritistă.

La început m-am desfătat cu acești oameni în căile lor greșite. Dar când a trebuit să descopăr în spatele presupuselor lor poezii și idealuri tot felul de lucruri care nu erau în ordine, am părăsit acest loc, mai nenorocit decât ajunseseam acolo. Întors în lumea crâncenă, prozaică, am călătorit cu scrierile mele rebele și vesteam muncitorilor minciunile anarhismului. Dar în timp ce le vorbeam, în mine striga neîncetat un glas: Oprește-te! Minți! Minți!

Nu-i de mirare că am avut de purtat multă ocară pentru aceste servicii anarhiste; poliția mă supraveghea sever, pentru că aveam relații cu anarhiștii cei mai compromiși. Mi-am câștigat cu multă trudă pâinea zilnică prin distribuirea cărților mele infame. În plus, m-au mai și furat câțiva presupuși adepți ai anarhismului. Pe lângă aceasta, dacă s-ar fi putut privi în inima mea sfâșiată, s-ar fi putut conchide că eu activam într-adevăr din pur entuziasm pentru ideea anarhistă. Unii oameni spuneau chiar că sunt talentat, iubitor, altruist, unii au fost cu totul entuziasmați pentru mine. Dar eu, plin de trufie, de ambiție și narcisism, știam exact că eram cel mai nenorocit și mai detestabil om de pe tot pământul, și totuși, nu voiam să spun lucrul acesta cu nici un preț. Ceea ce oameni numeau amabil, eu îmi dădeam seama că este slăbiciune de caracter. Am observat că aceeași goliciune exista la mulți dintre cei mai proeminenți agitatori cu care eu veneam în contact. La majoritatea am găsit disperare, la mulți am găsit o mare prăpastie între teorie și viața practică. În mod obișnuit se arăta curând un punct unde ceva nu se potrivea. Iată un exemplu:

Unul își zicea „materialist istoric”, aceasta înseamnă, deci, un om care își baza concepția materialistă despre lume, chipurile pe temelie istorică; el râdea de toate adevărurile religioase ca fiind ipoteze goale, numai subiectul să conteze. Într-o zi, soția lui s-a îmbolnăvit. Ajutorul medicilor, pe care i-a chemat, a eșuat complet. Atunci a auzit despre unul care cheamă duhurile, la care alții ar fi găsit vindecare. Imediat prins de puterea superstiției, materialistul a căutat ajutor la duhuri.

Într-o vreme m-am dat cu totul spiritismului și declar: spiritismul este o putere reală, înfiorătoare a întunericului.

În sfârșit, a venit reacția! Un om distrus după trup, suflet și duh, am fost dus la un spital ca suferind de nervi. La început i-am corupt și acolo pe oameni cu fantasmemele mele idealiste, nebune. Dar noaptea a fost tot mai lungă, tot mai întunecoasă și am ajuns la gânduri de sinucidere. Aici începe actul final al tragediei – câți dintre cei care au risipit cele mai nobile esențe ale puterii trupului lor în adâncurile nelegiuite ale păcatului, n-au devenit sinucigași! Când am ajuns în acest punct, am fost dus la casa de nebuni. Ce am trăit acolo nu îndrăznesc să descriu. A fost înfricoșător, îngrozitor, a fost răspunsul divin la calea vieții mele. Majoritatea din jurul meu aveau aceeași poveste de viață ca mine, numai că s-a mai adăugat și alcoolul cu blestemul lui. Imoralitate și beție – beție și imoralitate – aceste două puteri ale întunericului umplu ospiciile. Eu am înțeles întrebarea divină: Nu vrei să te pleci acum? Nu, încă nu!

Halucinații de cel mai rău soi îmi făceau acum viața un chin; pe lângă aceasta, necazul bolnavilor de lângă mine îmi zăcea greu pe inimă. Am aflat povestea vieții multora. Ei se gândeau înapoi, la o vreme când încă mai erau curați, apoi au fost ademeniți în adâncurile

păcatului și aici, în casa de nebuni, a venit încheierea. Zăcea acolo un bolnav așa de nenorocit, cam de 35 de ani. În urmă cu două luni încă nu se găsisese ceva deosebit la el; medicul l-a luat în considerație, cu toate că părea puternic și sănătos, de când copiii lui, născuți în căsnicie, au murit așa de timpuriu. De Dumnezeu nu s-a interesat niciodată - și de ce s-o și facă? Doar era sănătos și puternic. Mai înainte a trăit în adâncurile desfrânării și chiar în timpul căsniciei, căile lui n-au fost curate. Atunci a fost adus la casa de nebuni. Oare de ce? Părea că nu-i lipsește nimic. După câteva săptămâni a slăbit vizibil și memoria îl părăsea din când în când. După câteva săptămâni, omul puternic de mai înainte semăna cu un schelet. Sărea furios din pat, pentru a cădea apoi la pământ fără putere. Să vorbească nu mai putea, scotea doar niște sunete nearticulate. Aceasta se repeta de multe ori pe zi. Tot trupul lui era acoperit cu răni. Într-o zi a încetat să mai strige și să facă tărăboi - era mort, era dincolo, în veșnicie. Lumea nu mai aude nimic despre viața lui. Dacă ultimii bulgări de pământ au căzut pe sicriul lui și mormântul a fost acoperit, omul a dispărut de pe pământ, totul pare uitat, dar înaintea lui Dumnezeu totul este notat. În timp ce eram martor ocular la aceasta, imaginația mea și-a închipuit că și eu voi avea o asemenea moarte.

Viața din casa de nebuni este o frântură de iad. Dar ce mă așteaptă în veșnici? Atât am apucat să văd prin spiritism despre realitatea lumii nevăzute, încât știam: după viața aceasta urmează o altă viață. Și teama de ceea ce va veni mă tortura. Atât de departe ajunsesem, încât medicii credeau că-mi mergea mai bine. Prin urmare, am fost dat în grija unei familii care era în slujba acestei case de nebuni și locuia acolo. Acolo am primit o cameră numai pentru mine. Erau oameni foarte simpli, iubitori și serioși, dar mai mult decât aceasta, erau creștini adevărați și hotărâți. Acolo am avut parte de o predică: *acești oameni mi-au demonstrat Evanghelia printr-o viață exemplară* și aceasta mi-a insuflat respect. Mult timp m-am împotrivit; eu, un prostănac trufaș, care mi-am dezonorat trupul atât, da, eu voiam să-I opun rezistență lui Dumnezeu. Mi-am zis: O, Evanghelia aceasta nebună și oamenii aceștia simpli, buni, care pot să creadă în ea așa de copilărește! Acolo am auzit ceea ce aveam nevoie: *puterea minunată a sângelui lui Isus*, cum acest sânge îi spală curat și îi răscumpără pe păcătoșii căzuți îngrozitor de adânc. I-am văzut pe acești oameni simpli cum trăiesc cu adevărat din plin ceea ce propovăduiau. Am fost convins că acești oameni erau într-adevăr în părtășie cu Dumnezeu, dar eu nu voiam să mă plec, cu toate că eu, biet rob al păcatului, tânjeam după salvare. Încă mă mai băteam în piept cu necredința mea fățarnică. Îi așezam pe Strauß și pe Rénan deasupra lui Hristos, îl laudam pe Buda, ale cărui învățături erau pentru mine mai convingătoare decât Biblia - căci Hristos îmi cerea viața, voința, - iar pe aceasta nu voiam s-o dau.

Neliniștea mea interioară a crescut, lupta a fost groaznică; mândria mea se răzvrătea. Scumpii mei părinți adoptivi mă cercetau cu mare îngrijorare; ei simțeau ce se petrece. De multe ori vedeam cum ochii lor deveneau umezi când eu goneam încoace și încolo așa de neliniștit, când devoram o carte după alta. Scumpul meu tată mi-a spus odată: „Începeți acum să vă rugați; veți vedea că neliniștea dumneavoastră va trece imediat. Predați-vă lui Isus!” Răspunsul meu a fost: „Nu trebuie să-L deranjăm pe Dumnezeu atât cu rugatul; toate acestea nu sunt necesare.” Dar acești copii ai lui Dumnezeu n-au încetat să se lupte pentru mine. Ei nu m-au abandonat până n-am răzbit. În sfârșit, am depus armele. Nu voi uita niciodată acel ceas sfânt! După o luptă lăuntrică aprigă m-am târât pe scări în sus, în camera mea, m-am aruncat în fața patului meu și m-am predat scumpului meu Isus. Cât timp am zăcut acolo, nu mai știu. Când m-am ridicat iar, eram un om cu totul nou. M-am smerit și mi-am pus viața sărmană, nenorocită în mâna străpunsă a scumpului, dragului meu Mântuitor. Am putut să fac experiențe minunate, de nespus, legăturile păcatului fuseseră rupte. Isus mă făcuse liber; puterea sângelui Său mi-a străbătut trupul; pace și bucurie curgeau prin inima mea; ochii neliniștiți s-au calmat; trupul a primit înapoi ceva din elasticitatea de mai înainte; mintea a

devenit limpede; somnul a devenit iar normal. Chiar dacă sănătatea mea încă nu era chiar întru totul din nou în ordine, harul Lui mi-a ajuns totuși pentru toate nevoile. Zilnic mă simțeam purtat, păzit prin puterea sângelui lui Isus. Începând din ceasul acela am putut să savurez minunatele clipe ale întâlnirii și ale părtășiei cu Dumnezeu sfânt și viu, Tatăl meu, spre care puteam privi în sus, bucuros și copilărește, și să strig: „Ava, dragă Tată!”

Că în ziua aceea s-a petrecut ceva real, ceva esențial cu mine, a confirmat doctorul. La început a privit problema puțin bănuitor, dar apoi mi-a dat drumul din instituție ca „total vindecat”. Din timpul acela, din ceasul acela, Isus al meu a devenit mare pentru mine. Ce însemnătate pentru viața mea are acum crucea de la Golgota! De-aș fi știut aceasta mai devreme! Înainte de convertirea mea, suferințele și moartea și învierea lui Isus au fost pentru mine fapte cu totul de neînțeles, mi se păreau nebunii. Da, Biblia are dreptate: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2,14). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Este absolut imposibil de descris ce este, propriu-zis, viața în părtășie cu Dumnezeu. Ea nu poate fi înțeleasă dacă n-a fost experimentată. Isus este singura mea afecțiune, punctul central al întregii mele existențe, al vieții, al gândirii, al simțirii, El este Împăratul meu, Răscumpărătorul meu. Vreau să laud sângele Lui, crucea Lui să fie singura mea glorie.

Firește că satan a făcut tot felul de atacuri, dar Domnul a biruit. Duhurile rele, care m-au stăpânit și m-au torturat mai înainte, n-au mai avut nici o influență. Scumpul sânge al lui Isus m-a păzit și vrăjmașul n-a mai putut să mă atingă. Lui Isus, Cel prealăudat, Cel sfânt, fie onoarea, gloria, măreția, puterea în veci! Aleluia!

~~~~~

Tu, cel care citești aceste pagini, oricine ai fi, Dumnezeu îți pune această biografie aici în fața ochilor, ca să fii convins că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit din ceruri ca să caute și să mântuiască *ce era pierdut*. El, Cel înviat, Cel prezent, stă în arenă ca să așeze minunile harului Său, în fața acestei generații a secolului al douăzecilea. El n-a venit ca oamenii să se înșele cu o religie de învățături evlavioase, de obiceiuri și forme, ci El îi cheamă pe păcătoși și pe păcătoase la o viață nouă.

Ești tu un păcătos? Da sau nu? Ești tu un om vinovat? Ești tu un om pierdut? Atunci există pentru tine un Mântuitor viu, prezent, ca să te răscumpere, să te spele, să te elibereze, să te facă un copil al lui Dumnezeu prin puterea sângelui Său vărsat pentru tine.

Poate că în mândria ta omenească, în moralitatea ta, în onoarea ta din fața oamenilor, te crezi stând mult mai sus decât acel anarhist legat în robia păcatului. Poate că privești din înălțimea aptitudinii tale intelectuale, în jos, cu mândrie milostivă spre acel sărman om devenit nebun. Poate că te consideri, în relațiile tale distinse de familie și în slujba ta pe viață, aparent așa de sigură în mijlocul societății, mult superior față de acel fugar jalnic, care a căutat într-o colonie de anarhiști realizarea idealurilor sale. Totuși, permite să ți se spună. „Așa vorbește DOMNUL: «Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de DOMNUL. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiului, într-un pământ sărat și nelocuit»” (Jeremia 17,5-6).

O, cât de îngrozitoare trebuie să fie locurile arse ale disperării, pământul sărat și nelocuit al unei vieți ruinate! Ai văzut ceva din ele în această poveste de viață? Și încă ce va fi în acel loc

de chin, unde întunericul deznădăjduit este întins peste jarul de foc al iadului, unde oamenii care L-au respins pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, nu mai găsesc loc pentru a se întoarce la Acela care i-a căutat atât de mult timp, atât de devotat, atât de iubitor!

Prietene, aceasta a făcut-o și pentru tine! Înțelege-o în ceasul acesta! Pleacă-te în fața Mântuitorului tău prezent și învață ce cuprinde cuvântul: să vii sub puterea harului, să vii sub stropirea sângelui, să devii un binecuvântat al lui Dumnezeu.

„Binecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod”. (Ieremia 17,7-8).

Vrei să știi ce este creștinismul adevărat? Acesta este: o viață liniștită pentru Domnul, care zi de zi scoate din El putere și pace și se consumă pentru El; este o reprezentare vie a Bibliei, prin umblarea copiilor lui Dumnezeu. În fața acestei puteri a adevărului și a dragostei, dăruite de Dumnezeu, acel sărman anarhist a trebuit să capituleze.

O, voi copii ai lui Dumnezeu, lăsați ca viața voastră să devină o împlinire a Bibliei; atunci vrăjmașii lui Dumnezeu, batjocoritorii, materialişti, robii păcatului se vor pleca în fața acestei puteri, absolut indiferent dacă poartă haina brutală a ateilor anarhiști sau haina strălucitoare a societății distinse.